

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Русе , 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и осми май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Аглика Гавраилова
Членове: Антоанета Атанасова
Боян Войков

при участието на секретаря Вероника Якимова
като разгледа докладваното от Антоанета Атанасова Въззивно гражданско дело № 20214500500324 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от ЕЛ. П. АР. чрез адв. Т.П. АК Русе против решение № 260076 от 1.02.2021 г., постановено по гр. д. № 2352/2020 г. на Русенския районен съд в частта, с която е уважен предявеният срещу нея от ПК „ЗОРА“ с. Сандрово иск за заплащане на сумата 2391,07 лева, съставляваща сбор от 1873,05 лв. – неотчетена сума от постъпленията на тиражите на БСТ за периода 08.11.2019г. – 31.12.2019 г. и 518 лв. – липси, констатирани при инвентаризация на 07.01.2020 г., за които е издаден запис на заповед с падеж 31.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноси в размер на 486,63 лв. Жалбоподателката твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, постановено при съществено нарушаване на съдопроизводствените правила. Намира, че направените от първоинстанционния съд правни изводи противоречат на събраните доказателства и установеното от фактическа страна. Твърди, че ревизията е направена 4 дни след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение и 8 дни след предаване на ключовете за обекта на ищеца. Не било изяснено дали в този интервал от време търговският обект е работил и кой е имал достъп до него. Възразява и срещу извода на съда за дължимост на сумата в размер на 1873,05 лв., доколкото същата не била подкрепена с никакви счетоводни документи.

Въвежда доводи за нередовно водене на счетоводството на ищцовата кооперация. Липсвала според жалбоподателката представена претенция от страна на БТС. Отделно от това, от приобщения към доказателствения материал опис на тиражите за м. ноември имало допълнително записване, с друг почерк „неотчетени от.“, което било добавено после. Заема позиция, че предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли. Претендира отмяна на решението в тази част и разноски.

Ответникът по жалбата ПК „ЗОРА“ с. Сандрово чрез адв. С.Б. АК Русе оспорва основателността ѝ по съображенията, изложени в отговора по чл. 263 ГПК. Заявява, че сочените от въззивницата факти и обстоятелства са въведени едва с въззивната жалба без да са били релевирани в първоинстанционното производство и поради това не са били обсъждани от районния съд. Твърди, че сумата, дължима към БТС е била заплатена от председателя на кооперацията и поради това от страна на БТС не е имало претенция. Заявява още, че приетата по делото експертиза не е била своевременно оспорена от ответницата. От нея обаче се установявало, че тези липси от 1813,60 лв. са изплатени от отв. А. с ПКО на 13.03.2020 г. Липсвала житейска и правна логика да е отчела тези суми и впоследствие да ги е възстановила. Намира, че решението в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Постъпила е и насрещна въззивна жалба от ПК „ЗОРА“ с. Сандрово чрез адв. С.Б. АК Русе против решение № 260076 от 1.02.2021 г., постановено по гр. д. № 2352/2020 г. на Русенския районен съд в частта, с която са отхвърлени предявените от нея искове против ЕЛ. П. АР. за заплащане на сумите: 722,50 лева – стока с изтекъл срок на годност; 1419,29 лева – самоволно бракувана от ответницата стока; 76,08 лева – извършена преоценка на стока, която впоследствие е продадена на доставна цена, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.05.2020г. до окончателното ѝ изплащане. С жалбата се заема позиция, че претендираните суми били вреди за кооперацията, а не липси, както е приел първоинстанционния съд. Същите според жалбоподателя били надлежно установени в производството пред районния съд с представените писмени доказателства и ССЕ, неоспорени от ответницата. Исква решението като неправилно в обжалваната от него част да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което трите претенции на кооперацията да бъдат уважени изцяло.

Ответникът по насрещната въззивна жалба ЕЛ. П. АР. чрез адв. Т.П. АК Русе оспорва основателността ѝ по съображенията, изложени в отговора по чл. 263 ГПК. Счита, че решението в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно.

Русенският окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства, наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на

страните, намира за установено следното:

Въззивната и насрещната въззивна жалба са подадени в срок, от легитимирани страни, против обжалваем съдебен акт, поради което са процесуално допустими и следва да се разгледат по същество.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от ПК „Зора“ с. Сандрово против ЕЛ. П. АР., с която се твърди, че страните били обвързани от трудово правоотношение като ответницата заемала длъжността „продавач – консултант“, с място на работа: смесен магазин, обект № 1 в село Сандровокато едновременно с възложената ѝ трудова функция, изпълнявала и длъжността „приемчик на игрите към „Спортния тотализатор“. Ищецът заявява още, че до 08.11.2019 г. Е.А. работела съвместно с Е.А., а след тази дата сама, тъй като колежката ѝ ползвала отпуск по майчинство. Заявява още, че трудовото правоотношение между страните било прекратено на 03.01.2020 г.

Твърди, че след 08.11.2019 г. ответницата не отчела постъпленията в тотализатора от тиражи: № 88, № 89, № 90, № 91, № 92, № 93 и № 94 на обща стойност 1873,05 лева, което наложило ревизия на магазина, при която била установена липса в размер на 2331,62 лева. След предявяване резултатите от ревизията, ответницата заявила, че е съгласна да заплати сумата на месечни вноски, които да бъдат приспаднати от трудовото ѝ възнаграждение. До прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят ѝ удържал част от дълга в размер на 1813,60 лева, а за остатък от 518 лева изготвил запис на заповед, по която не последвало плащане.

На 29.09.2018г. председателят на ищцовата кооперация наредил продавачите да следят периодично срока на годност на стоките в смесения магазин. Заявява, че ответницата не изпълнила разпореждането му, в резултат на което кооперацията претърпяла вреда в размер на 722,50 лева – стойността на стоки, негодни за употреба. Твърди още, че през 2019 г. същата бракувала без знание на работодателя стоки на стойност 1419,29 лева и направила преоценка на стока на стойност 76,08 лева.

При така изложеното, ищецът счита, че ответницата е причинила вреди на кооперацията, възлизащи общо на 4608,83 лева, поради което иска същата да бъде осъдена да му заплати тази сума, съставляваща сбор от: 1873,05 лева – неотчетена сума от постъпленията на тиражите на Спортния тотализатор за периода 08.11.2019 г. – 31.12.2019 г.; 518 лева – главница по запис на заповед с падеж 31.03.2020 г.; 722,50

лева – стока с изтекъл срок на годност; 1419,29 лева – самоволно бракувана от ответницата стока; 76,08 лева – извършена преоценка на стока, която впоследствие е продадена на доставна цена, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.05.2020г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира направените по делото разноски.

По реда и в срока по чл.131 ГПК, ответницата ЕЛ. П. АР. е депозирала отговор на исковата молба, в който излага доводи за неоснователност на ищцовите претенции. Заема позиция, че е погасила задълженията си към Спортния тотализатор, но не получила комисионна, тъй като председателя на кооперацията я задържал. Заявява, че подписала приложения към исковата молба отчет под натиск. В тази връзка сочи, че г-н А. ѝ нареждал да използва парите от Спортния тотализатор за зареждане стока в магазина. Поддържа, че сумата 1873,05 лева изцяло е удържана от трудовото ѝ възнаграждение и дължимите обезщетения по КТ. Твърди, че била „изнудена“ да подпише запис на заповед за 518 лева, за да получи трудовата си книжка.

Липсва спор между страните относно възникването, съществуването и прекратяването на трудовото правоотношение между тях. Не се спори и че ответницата е изпълнявала отчетнически функции, в т. ч. и продажба на удостоверителни знаци – талони, за участие в моментните лотарийни игри; изплащане на печалби, съобразно игралните условия и правила на съответните игри, за което ищцовата кооперация е имала сключен договор с ДП БСТ.

По делото са приети писмени доказателства, удостоверяващи постъпленията от тиражи № 88 до 94 от БСТ от пункт 117-124, както и изготвен отчет за тях, подписани от председателя на ищцовата кооперация и ответницата, от който се установява, че общата сума от постъпленията възлиза на 1873,05 лв., които не са отчетени на председателя А. А..

Приложена е и запис на заповед от 8.01.2020 г., издадена от ответницата в с. Сандрово, с която същата се задължава да заплати сумата в размер на 518 лв. на поемателя ПК "Зора" до м. март, 2020 г.

Представени са и подписани от ответницата 7 бр. стоково-парични отчети за м. 11,12.2018 г. и за м. 01,02, 04, 05, 06.2019 г. Приложен е и документ, удостоверяващ оторизацията на ответницата за работа с терминал в пункт 117-124.

Приети са като доказателство по делото и 10 броя отчети с ръкописен текст за бракувани стоки за периода от м. 01.2019 до м. 10.2019 г. вкл., както и инвентаризационен опис от 7.01.2020 г., съставен от председателя на ищцовата кооперация А.А. и Р.К. – счетоводител в присъствието на Е.А.. Описът е подписан от

членовете на комисията и ответницата. От него се установява, че при така извършената инвентаризация е установена липса в размер на 2331,62 лв., за която ответницата се е съгласила да ѝ бъде удържана от трудовите възнаграждения и дяловия капитал.

Към делото са приобщени още докладна записка от 20.03.2020 г. от М.Г. - член на КС на ПК „Зора“, с която същата уведомява председателя, че описаната стока за смяна съгласно инвентаризационен опис, подписан от ответницата не е подменена, поради което на кооперацията са нанесени вреди в размер на 722,50 лв. Отделно от това за цялата 2019 г. ответницата била допуснала брак за 1419 лв. по нейни данни от водената тетрадка за бракове, които не са приети от председателя и са допуснати нарушения на издадената Заповед № 022/29.09.2018 г. да се следи за срока на годност на стоките и да се докладва за това. Приложена е и самата Заповед № 022/29.09.2018 г. на председателя на ПК „Зора“.

От страна на ищеца са ангажирани и гласни доказателства. Свидетелката Е.А. дава показания, че заедно с ответницата работели в магазин на ПК „Зора“ – с.Сандрово до м. октомври 2018 г. , когато излязла първоначално в отпуск по болест, а после ползвала и отпуск за отглеждане на дете. През м.октомври 2018 г. била извършена ревизия в обекта, в който работели. Били установени липси, погасени от нея и ответницата. След ревизията, единствено ответницата била МОЛ. Свидетелства още, че средствата от спортния тотализатор се отчитали след приключване на съответния тираж, като МОЛ ги превеждало по банков път или на каса на „Изипей“. Постъпленията от БСТ нямали нищо общо със стоките в магазина на кооперацията.

Свидетелят М.С. дава показания, че на 07.01.2020 г., след извършена инвентаризация в магазина, били установени стоки с изтекъл срок на годност, които той приел, в качеството си на наемател на обекта. Заявява, че заплатил стойността на стоките – около 722 лева. Свидетелства още, че бил ощетен с тази сума, тъй като я бил внесъл в касата на кооперацията. Пояснява, че имал уговорка с ответницата А. да му съдейства за замяна на стоките с годни такива, но дистрибуторите отказали да ги приемат.

По делото е приета неоспорена от страните съдебно – икономическа експертиза, вещото лице по която след извършена проверка по приложените в делото документи - инвентаризационен опис от 07.01.2020 г., заповеди, неотчетени тиражи от Спортния тотализатор, РКО и ПКО за внесени суми и личното трудово досие на ответницата дава заключение, че е налице липса на стоки на обща стойност 2331,62 лева. Ответницата погасила част от липсата в размер на 1813,60 лв, от които 1268,60 лв. с ПКО на 13.03.2020 г. и 545 лв. удържано трудово възнаграждение за м. декември, 2019 г., а за остатъка от 518,02 лв. на 08.01.2020г. издала запис на заповед. Вещото лице дава още

заклучение, че ответницата не е отчела постъпленията на тиражите на БСП (периода 08.11.2019г. – 31.12.2019г.), които възлизат на обща стойност 1873,05 лева. Според експерта през 2019 г. Е.А. бракувала стока за 1423,91 лева, преценила стоки за 76,08 лева и пропуснала подмяна на стоки с изтекъл срок на годност, чиято стойност възлиза на 722,50 лева. Вещото лице разяснява още, че данните са взети от водената от ответницата тетрадка, в която месечно описвала стоките за брак и стоките, на които следва да се направи преценка поради изтичане срока на годност. Тези стоки обаче съгласно Заповед № 022/29.09.2018 г. следвало да бъдат одобрени от ръководството на кооперацията чрез полагане на подпис срещу стойността им. За посочените от експерта суми липсвал такъв подпис за утвърждаване от ищеца на брака и преоценката. Не се спори, че текстът в тетрадката е изпълнен от ответницата.

При така установеното от фактическа страна, настоящият въззивен състав прави следните правни изводи:

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предмет на въззивна проверка относно правилността му, е решението в цялост, като съгласно чл. 296 ГПК въззивният съд се произнася по наведените с жалбите доводи за неправилност.

По въззивната жалба

На първо място съставът намира за необходимо да отбележи, че въведените от въззиваемата с въззивната жалба възражения за нередовно водене на счетоводството на ищцовата кооперация, че ревизията е направена 4 дни след прекратяване на трудовото й правоотношение и 8 дни след предаване на ключовете за обекта на ищеца, поради което не било изяснено дали в този интервал от време търговският обект е работил и кой е имал достъп до него, че липсвала представена претенция от страна на БСТ за неотчетени суми по процесните тиражи, както и че в описа на тиражите за м. ноември има допълнителни записвания, с друг почерк са преклудирани като невъведени надлежно в процеса с отговора на исковата молба и поради това не следва да бъдат разглеждани в настоящото производство.

Тъй като едната претенция на ищеца, уважаването на която се обжалва от въззивницата, е основана на запис на заповед от 8.01.2020 г. за сумата от 518 лв., следва да се отбележи, че по нея в тежест на кредитора е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно менителнично правоотношение между него и ответника за претендиранта сума. В случай на установяване на горните факти ответникът следва да докаже изпълнение на задълженията си по записа на заповед или свързаното с него каузално правоотношение.

Записът на заповед е обикновена форма на менителничното задължение, създава задължение на издателя пред всеки легитимиран поемател. За неговата действителност не се изисква да бъде изразена причината на задължението, нито тя се обуславя от условията, които са уговорени между страните. Записът на заповед е едностранно волеизявление, абстрактна сделка и тази му характеристика не съдържа като съществен елемент за издаването му основанието. Не предполага като условие за действителност наличиостта на друга основна сделка с каузален характер, нито пък валидност на правоотношението по каузалната сделка. Поради абстрактния характер на менителничното волеизявление правата, които то поражда, са независими от наличиостта на основна сделка и от развитието на каузални правоотношения, във връзка с които менителничният ефект е издаден.

В този смисъл, разглеждането на характера на записа на заповед като сделка налага извода, че в настоящото производство, съдът трябва да направи проверка дали са спазени изискванията на закона досежно формалните реквизити на записа на заповед, тъй като строгата форма на записа на заповед е съществено условие за неговата действителност и ако не съдържа едно от изброените в чл. 535 ТЗ съществени условия, няма менителнична сила.

Въззивният съд намира, че представеният запис на заповед от 8.01.2020 г. е съставен в предписаната от закона форма и съдържа всички съществени реквизити по чл. 535 ТЗ. Не е доказано възражението на ответницата, че е била принудена да подпише записа на заповед при порок на волята - поради принуда, за да получи трудовата си книжка

В хода на настоящото производство, двете страни не спорят, че записът на заповед е издаден като обезпечение на конкретно каузално правоотношение, а именно по трудово правоотношение, съществувало в периода 20.08.2015 г. – 7.01.2020 г.

След като твърдението за връзката между ценната книга е въведено от самия ищец, с оглед постоянна практика на ВКС, кредиторът следва да установи съществуването на вземането по каузалната сделка /Решение № 143/01.02.2013 г., постановено по т.д.№ 870/2011 г. на ВКС, I т. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК/.

Правилно първоинстанционният съд е квалифицирал предявените иски за заплащане на общо сумата от 2391,07лв., съставляваща сбор от 1873,05 лв. – неотчетена сума от постъпленията на тиражите на БСТ за периода 08.11.2019 г. - 31.12.2019 г. и за 518 лв. , представляващи липси, констатирани при инвентаризация на 7.01.2020 г., за които е издаден запис на заповед от 8.01.2020 г. като такива с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ. При предявен иск за ангажиране на пълна имуществена отговорност по чл. 207, ал.1, т.2 КТ в тежест на работодателя - ищец е да

установи следните правопораждащи факти: 1/ съществуване на трудовоправно отношение с ответника към момента на установяване на липсата; 2/ възложена на последния отчетническа функция; и 3/ наличието на липса, която трябва да е с неустановен произход. В тежест на работника - материално отговорно лице, е да опровергае презумпцията, че липсата е причинена от него или по негова вина /в този смисъл Решение № 280/ 02.06.2009 г. по гр.д.№ 758/ 2009 г. на ВКС, III ГО; Решение № 56/ 10.03.2010 г. по гр.д.№ 450/ 2009 г. на ВКС, III ГО; Решение № 123 от 30.05.2011 г. на ВКС по гр.д.№ 890/ 2010 г. на ВКС, III ГО, постановени по реда на чл. 290 ГПК/.

Фактическият състав на чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ за ангажиране отчетническата отговорност за липси включва установяването на недостиг в касата /когато става въпрос за парични ценности/ или в склада, цеха и пр. /когато става въпрос за материални ценности/, който е с неустановен произход - няма яснота относно причините за неговото появяване. Този недостиг следва да е възникнал по време на упражняване на съответната трудова функция, доколкото отговорността за съхраняването и отчитането на съответните ценности е специфично трудово задължение, което е елемент от трудовото правоотношение на съответното материално- отговорно лице. При констатирането на такъв недостиг, възниква презумпция, че липсата е причинена от отчетника. Тази презумпция произтича от една страна от специфичната трудова функция на отчетника, че именно негово задължение е да пази и отчита поверените му парични или материални ценности, а от друга и от нейния неизяснен произход.

В случая между страните липсва спор, а това се установява и от събраните по делото писмени и гласни доказателства, че ответницата А. е изпълнявала отчетнически функции - функции по събиране, съхранение, разходване и отчитане на парични и материални ценности в търговския обект, в който е изпълнявала трудовите си задължения.

Въпреки преклудираното възражение на ответницата за нередовно водено счетоводство, настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че според съдебната практика при иск с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ несъставянето на някои счетоводни документи или формални липси на техни реквизити, пропуски в счетоводството и други подобни не са решаващи за извода, че липсите са недоказани. Необходима е съвкупна преценка, при която другите доказателствени средства /съдебно-счетоводна експертиза, признание, свидетелски показания и др./ успешно могат да отстранят недостатъците на счетоводните документи. Именно тази съвкупна преценка, при съобразяване тежестта и правното значение на всяко едно доказателство, може да доведе до извода, че липсите са безспорно доказани.

В решение № 235 от 04.07.2011 г. по гр. д. № 513/2010 г. на ВКС, IV Г. О. на

ВКС пък е прието, че извънсъдебното признание на неизгодни за страната факти съставлява доказателство, което следва да бъде преценявано с оглед всички обстоятелства по делото, както се преценява и съдебното признание съгласно чл. 175 ГПК. Съгласно приетото с Решение № 84 от 23.05.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3361/2017 г., III г. о., ГК макар да няма обвързваща съда доказателствена сила, признанието не може да бъде безпричинно игнорирано. Страната, която е направила извънсъдебно признание на иска или на неизгодни за нея факти, трябва да повдигне съответните възражения за нищожност, унищожаемост на признанието или неговата неистинност/неавтентичност или невярно съдържание/. Тези възражения трябва да бъдат доказани, за да може съдът да приеме, че признанието няма доказателствена стойност. Когато липсват такива възражения или те не са доказани, съдът трябва да зачете признанието на страната.

В конкретния случай наличието на вреда за работодателя, изразяваща се в липса на парични и материални ценности, се установява от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства - инвентаризационен опис от 7.01.2020 г., отчет за постъпили, но неотчетени суми от тиражи № № 88 - 94 за м. ноември, 2019 г. на БСТ, приетата и неоспорена от страните СИЕ и свидетелските показания на св. Е.А.. Последната изнася данни, че след м. октомври, 2018 г., когато била направена последната ревизия на смесения магазин, в който двете с Е.А. работели, единственото МОЛ в него останала ответницата. По този факт между страните не се и спори. Протоколът за извършената инвентаризация от 7.01.2020 г. и отчетът за постъпленията за м. ноември, 2019 от спортния тотализатор, в който са обективирани резултатите от проверката за установени липси в складовата, респ. в касовата наличност, като частни документи, подписани от ответницата се ползват с доказателствена сила за удостоверените в тях неизгодни факти за последната. Тяхната автентичност не е опровергана, поради което съдът намира за доказан фактът на констатирана липса на стоково-материални ценности в размер на 2331,62 лв. и на касова наличност в размер на 1873,05 лв. Съдът предвид гореизложената съдебна практика цени и съдържащото се в разменената между страните кореспонденция извънсъдебно признание от страна на ответницата за дължимост на сумата в размер на 518 лв. Въведените от нея възражения с отговора на исковата молба, че така констатираните липси били погасени чрез удръжки от дължимите ѝ трудови възнаграждения са доказани с приетата СИЕ, вещото лице по която след извършена проверка в счетоводството на ищцовата кооперация и личното трудово досие на отв. А. е констатирало, че е погасена сума в размер на 1813,60 лв. Тази именно сума е съобразена от районния съд при определяне на остатъка от дължимите липси. От анализа на събраните доказателства се извежда, че причинените вреди се изразяват именно в неотчетена парична сума и липсващи стоково-материални ценности при извършената инвентаризация и не е установен

произходът на тези липси.

Съобразно трайната съдебна практика, в това число т. 14 от ППВС № 5 от 15. X.1955 г., ответникът по иска с правно основание чл. 207 от КТ разполага с възможност да обори в хода на съдебния процес законовата презумпция за виновност като докаже, че липсата не се дължи на негови действия или бездействия, а именно поради нормален производствено стопански риск (чл. 204 ЗЗД); оправдан стопански риск; на неизбежна отбрана или крайна необходимост (чл. 46 ЗЗД); поради изпълнение на неправомерна служебна заповед или поради обстоятелства, за които е отговорен работодателят (чл. 83, ал. 1 ЗЗД), като за доказване на тези възражения са допустими всички доказателствени средства, в т. ч. и свидетелски показания.

В случая не са ангажирани доказателства, които да оборят презумираната от закона виновност на служителката А. за констатираните липси. Следователно, са налице предпоставките за ангажиране на пълната ѝ имуществена отговорност. Решението в тази част е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба оставена без уважение.

По насрещната въззивна жалба

Съгласно трайно установената съдебна практика липсата е състояние на неотчетност (недостиг в каса, в склад) с неустановен произход. В този смисъл правилно районният съд е квалифицирал претенциите на ищеца за бракувана, преоценена и с изтекъл срок на годност стока като такива за претърпени от него вреди, тъй като от една страна произходът им е установен от водената от ищцата тетрадка, приобщена към доказателствата по делото, а от друга липсва и недостиг в склада, тъй като стоките са налични. По тези съображения насрещната въззивна жалба се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли

В обобщение следва да се посочи, че обжалваното решение се явява изцяло правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, в т. ч. и в частта за разноските.

Като се има предвид изхода на делото пред ОС Русе и отхвърлянето на двете въззивни жалби като неоснователни, направените от страните разноси пред настоящата инстанция следва да останат в тяхна тежест.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260076 от 1.02.2021 г., постановено по гр. д. № 2352/2020 г. на Русенския районен съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____